

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 262

гр. гр. Добрич, 31.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в закрито заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Галина Д. Жечева

като разгледа докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело № 20223200500289 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Подадена е молба на основание чл.248 ал.1 от ГПК от въззивника Л. В. Л. от гр.Добрич, с която се настоява за изменение на решение №49/13.02.2023 г. по в.гр.д.№289/2022 г. на Добричкия окръжен съд в частта за разносните, като се претендира присъждане на сторените от същия разноси в първата инстанция за адвокатско възнаграждение и такива във връзка с вписване на исковата молба в пълен размер, както и присъждане на пълния претендиран размер на адвокатското възнаграждение за въззивната инстанция.

Отговор на молбата не е депозиран от насрещната страна Г. Л. С. от гр.Добрич.

Като постави на разглеждане депозираната молба, ДОС установи следното:

Молбата е процесуално допустима. Същата изхожда от активно легитимирано лице-страна в производството по делото-ищец по делото и въззивник. Същата е депозирана в рамките на срока по чл.248 ал.1 от ГПК. Въззивното решение, за чието изменение се настоява, е обжалваемо, поради което молбата за изменението му в частта за разносните следва да се подаде в рамките на срока за обжалването му. Молителят е получил препис от решението на 24.02.2023 г., а молбата е подадена чрез системата за сигурно електронно връчване на 13.03.2023 г., т.е. в рамките на

законоустановения едномесечен срок за касационно обжалване,изтекъл на 24.03.2023 г.Наличието на списък на разноските по чл.80 от ГПК,депозирани от молителя,в случая е условие за допустимост на молбата,тъй като претенцията касае разноси,присъдени в полза на същия /в тази насока и т.9 от Тълкувателно решение №6/06.11.2013 г. по тълк.д.№6/2012 г. на ОСГТК на ВКС/.Списъци по чл.80 от ГПК са депозирани от молителя в първоинстанционното /лист 222 от делото на ДРС/ и въззивното /лист 21 от в.гр.д.№289/2022 г. на ДОС/ производства.Налице са всички условия,обосноваващи допустимост на молбата по чл.248 ал.1 от ГПК.Разгледана по същество,молбата е неоснователна и следва да се остави без уважение поради следните съображения:

С решението си по в.гр.д.№289/2022 г. ДОС е отменил решение №260584/19.11.2021 г. по гр.д.№1147/2020 г. на Добричкия районен съд в частта,с която е отхвърлен предявеният от Л. В. Л. с ЕГН ***** от гр.Д. срещу Г. Л. С. с ЕГН ***** от гр.Д. иск за възстановяване на запазената му част от наследството на Н.Д.А. с ЕГН ***** ,починала на *** г.,б.ж.на гр.Добрич,като вместо това е постановил,че възстановява запазената част на Л. В. Л. с ЕГН ***** от гр.Д. от наследството на Н.Д.А. с ЕГН ***** ,починала на *** г.,б.ж.на гр.Добрич,като намалява с 33 368,62/54 226 ид.ч. от подареното дарението на нива с площ от 27,602 дека-имот №109008 по плана на землището на с.В.,общ.Добричка,понастоящем поземлен имот с идентификатор 11421.109.8 по кадастралната карта на селото,обективизирано в нотариален акт №102,т.І,рег.№1869,д.№131/2000 г. на нотариуса М.С. с район на действие РС-Добрич;решението на ДРС е потвърдено в частта,с която е отхвърлен предявеният от Л. В. Л. с ЕГН ***** от гр.Д. срещу Г. Л. С. с ЕГН ***** от гр.Д. иск за възстановяване на запазената му част от наследството на Л. Гев А. с ЕГН ***** ,починал на *** г.,б.ж.на гр.Добрич.С оглед горния изход от спора /уважаване на единия от предявените искове и отхвърляне на другия/ въззивният съд е осъдил ответницата по делото Г. Л. С. да заплати на ищеца Л. В. Л. съразмерно на уважената част от исковете сторени в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноси в размер на 945 лв и сторени във въззивната инстанция съдебно-деловодни разноси в размер на 20 лв,като е осъдил Г. Л. С. да заплати на основание чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата на адв.Й. С. Л.-П. /пълномощник на въззивника и

ищец по делото Л. В.Л./ адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 700 лв.

Предвид изхода от спора /уважаване на единия иск и отхвърляне на другия иск/ на основание чл.78 ал.1 от ГПК в полза на ищеца по делото и въззивник Л. Л. следва да се присъдят половината от всички сторени от същия съдебно-деловодни разноси в първата и въззивната инстанция,които изрично са претендирани с исковата молба и въззивната жалба.В първата инстанция същият е сторил следните разноси:1./разноси в размер на 1 800 лв адвокатско възнаграждение /договор на лист 10 от делото на ДРС/ за един адвокат;2./80 лв държавна такса за водене на делото;3./10 лв държавна такса за издаване на удостоверения.

С договора за правна защита и съдействие от 20.01.2020 г. /на лист 10 от делото на ДРС/ е уговорено и изплатено адвокатско възнаграждение **за двама адвокати** /адв.Й. П. и адв.Г.Х./ **в общ размер на 3 600 лв**,като не е упоменато на кого от адвокатите каква сума се изплаща,поради което съдът приема,че плащането е по равно на всеки-по **1 800 лв на адвокат**.Според разпоредбата на чл.78 ал.1 от ГПК **на ищеца се дължи възнаграждение за един адвокат**,поради което съдът приема сторени разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1 800 лв.В нарушение на правилото на чл.78 ал.1 от ГПК съдът не може да присъди целия размер на платеното за двама адвокати възнаграждение в размер на 3 600 лв,както претендира Л..Не му се следват и разноси за снабдяване с документи /скици,данъчни оценки и пр./,които не са разноси,дължими по сметка на съда за водене на съдебното производство.На присъждане по реда на чл.78 от ГПК подлежат само съдебните разноси,сторени по сметка на съда във връзка с движението на производството,а не и сторените такива пред други институции за подготовка на делото.Освен последното следва да се посочи,че Л. не е депозирал и доказателства за претендираните от него разноси за издаване на данъчни оценки и скици.В първата инстанция ответницата Г. С. изрично е навела възражение за прекомерност на платеното от ищеца Л. Л. адвокатско възнаграждение,което не е уважено от съда и е преценено като неоснователно,т.е. възнаграждението не е намалено като прекомерно по реда на чл.78 ал.5 от ГПК,както твърди молителят Л..За първоинстанционното производство са му присъдени разноси в общ размер от 945 лв,който е

половината от общия размер на сторените от него разноси /1 800 лв адвокатско възнаграждение + 80 лв държавна такса за водене на делото + 10 лв държавна такса за удостоверения=1 890 лв:2=945 лв/.Дължи му се половината от разностите за първата инстанция,тъй като само единият от двата му иска е уважен.

По горните съображения за въззивната инстанция на ищеца-въззивник Л. Л. следва да се присъдят разноси в размер на **20 лв** държавна такса за обжалването /40 лв:2/.Според договора за правна защита и съдействие от 13.12.2021 г. /на лист 12 от предходно в.гр.д.№105/2022 г. на ДОС/,депозирани в настоящата инстанция,с двамата упълномощени от въззивника Л. адвокати е уговорена безплатна правна помощ на страната на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА.В този случай на основание чл.38 ал.2 от ЗА във връзка с чл.78 ал.1 от ГПК в полза само на единия от упълномощените адвокати следва да се присъди адвокатско възнаграждение съобразно разпоредбите на Наредба №1/09.07.2004 г. в редакцията им към датата на приключване на устните състезания в настоящата инстанция /в редакция преди последното изменение от ДВ,бр.88/04.11.2022 г./ за процесуално представителство по уважения иск.Съобразно чл.7 ал.1 т.4 от Наредбата /редакция ДВ,бр.68/2020 г./ дължимото адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция по двата предявени иска се определя на 1 400 лв-по 700 лв на иск /при минимум от 600 лв за един неоченяем иск,каквто е този по чл.30 ал.1 от ЗН/,като се взема предвид обстойната въззивна жалба и значителната правна и фактическа сложност на спора,но и неучастието на пълномощника в откритото съдебно заседание в настоящата инстанция чрез лично явяване.Същото следва да се присъди в половин размер от **700 лв** с оглед изхода от спора /уважаване на единия от двата иска/ в полза на адв.Й. П.,проявила активност в хода на въззивното производство чрез подаване по електронен път молба по хода на делото и по същество на спора във връзка с проведеното открито съдебно заседание.В случая не става въпрос за намаляване на вече платено от страната адвокатско възнаграждение като прекомерно.Страната не е платила такова поради уговорената безплатна адвокатска защита.Размерът на адвокатското възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от ЗА се определя служебно от съда съобразно размерите по Наредба №1/09.07.2004 г.В случая се съобразява разпоредбата на чл.7 ал.1 т.4 от Наредбата /редакция ДВ,бр.68/2020 г./,защото искът по чл.30 ал.1 от ЗН е неоченяем,като настоящият състав на ДОС

възприема становището,застъпено в определение №67/19.03.2015 г. по ч.гр.д. №385/2015 г.,II г.о.,ГК на ВКС. Правото на възстановяване на запазена част е имуществено,но паричното му изражение е предмет на доказване в хипотеза на извършени от наследодателя безвъзмездни разпореждания чрез завет или дарения,в които само случаи част от предмета на производството е установяване паричния размер на наследствената маса,съответно на запазената и разполагаемата част.Установяването на този размер е необходимо само за преценка дали с безвъзмездното разпореждане или разпореждания наследодателят е накърнил запазената част,като възстановяването става по правилата на чл.32-35 от ЗН,а ако всички наследници със запазена част са поискали възстановяването или участват в производството-по правилата на чл.36 ал.1 или ал.2 от ЗН,които съдът прилага служебно.В случаите на универсално завещание в предмета на делото не се включва изследване стойността на наследствената маса.Именно с оглед на тези особености на иска по чл.30 от ЗН,с който се защитава правото на наследник със запазена част да получи наследствено имущество на определена стойност,съответна на паричния размер на запазената част,а не право на собственост върху конкретен недвижим имот или имоти,и при липса на определени в процесуалния закон правила за определяне на цената му следва,че същият е неоценяем.

Предвид изложеното съдът намира,че молбата за изменение на въззивното решение в частта за разноските е неоснователна и следва да я остави без уважение.

Тъй като въззивното решение,за чието изменение се настоява,е обжалваемо,то по смисъла на чл.248 ал.3 изр.2 от ГПК обжалваемо е и настоящото определение.По смисъла на т.24 от ТР №6/06.11.2013 г. по тълк.д. №6/2012 г. на ОСГТК на ВКС определението подлежи на обжалване по реда на чл.274 ал.2 от ГПК пред Апелативен съд-гр.Варна.

Водим от гореизложеното,Добричкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба вх.№1673/14.03.2023 г.,подадена от Л. В. Л. с ЕГН ***** от гр.Д.,с която се настоява за изменение на решение №49/13.02.2023 г. по в.гр.д.№289/2022 г. на Добричкия окръжен съд в частта

за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на страните пред Апелативен съд-гр.Варна.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____